

ὕπὸ τῶν Ταρτάρων, ὅτι ἡ Ἱερουσαλὴμ ἠλώθη ὑπὸ τοῦ Καλὶφου τοῦ Καίρου, καὶ ὅτι ἡ Κωνσταντινουπόλις ἠπειλεῖτο ὑπὸ τοῦ Βατατση.

Πάντα δὲ ταῦτα ἀπέδωκεν εἰς τὸν Φρειδερίκον, ὃν κατηγόρησεν ὡς ἐπίορκον, ἀσεβῆ καὶ αἰρετικόν.

Ὁ αὐτοκρατορικὸς ἀπεσταλμένος Θαδδαῖος τῆς Συνέτας, ἰδὼν τὸν καγκελλάριον Πέτρον Δελεβιγνὴν σιωπῶντα καὶ μὴ ἀναλαμβάνοντα τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ κυρίου του, ἠγέρθη εὐθαρσῶς καὶ δικαιολογήσας τὸν Φρειδερίκον ἐδήλωσεν ὅτι οὗτος ἦτο ἔτοιμος νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν ἀπίστων.

Ὁ Ἰννοκέντιος ἀπήτησεν ἐγγύησιν περὶ τούτου, ὃ δὲ Θαδδαῖος προσήνεγκεν ὡς ἐγγυητὰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, οὓς ὅμως ὁ Πάπας δὲν ἐδέχθη. Ἐν τῇ δευτέρᾳ συνεδρίᾳ, ὁ Θαδδαῖος, προσελθὼν πρεσβευσάμενος, ὡμίλησε διὰ μακρῶν, ὑπερασπίσας τὸν Φρειδερίκον, διαψεύσας ἐπ' ὀνόματι τοῦ κυρίου του τὸν ἐπίσκοπον τῆς Κατάνης, ἐπαναλαβόντα τὰς αὐτὰς καὶ ὁ Πάπας κατηγορίας, καὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ προϋτίθετο νὰ παραστῇ αὐτοπροσώπως ἐν τῇ συνόδῳ.

Ὁ Πάπας ἤθελε ν' ἀπαγγελθῇ ἀμέσως ἡ ἀπόφασις· ἀλλ' οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας ἐξηνάγκασαν αὐτὸν νὰ δεχθῇ δωδεκαήμερον ἀναβολήν. Ὁ Θαδδαῖος, βολιδοσκοπήσας τοὺς Καρδινάλιους καὶ εὐρὼν αὐτοὺς πάντας προδιατεθειμένους ὑπὲρ τοῦ Ἰννοκεντίου, ἀνήγγειλε τῷ Φρειδερίκῳ, ὅστις εἶχεν ἀφίχθῃ εἰς Ταυρίνον, ὅτι μάτην θὰ ἐκοπία προχωρῶν περαιτέρω, διότι ἡ ὑπόθεσις αὐτοῦ εἶχε κριθῇ ἤδη.

Τὴν πρωΐαν τῆς 17 Ἰουλίου, ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῆς τρίτης συνεδρίας.

Ὁ Θαδδαῖος πρᾶστος διεμαρτυρήθη κατὰ τοῦ ἀνεπαρκούς ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκόπων, δηλώσας ὅτι οὐδεὶς ποτε καὶ ἂν ἦτο ἡ μέλλουσα ν' ἀπαγγελθῇ ἀπόφασις, αὐτὸς ἐφesiβαλλεν αὐτὴν ἐκ τῶν προτέρων ἐνωπιον πληρεστέρας συνόδου.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

— Ναί, ἀλλὰ πῶς; διὰ τίνων μέσων; ἀπήντησεν ἐκπληκτος ὁ ἡγεμὼν Ἑρρίκος.

— Ἀ! αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, αὐτὸ εἶνε ἰδικὸς μου λογαριασμός· μὴ λησμονεῖτε μόνον τὴν ἐσπέραν ταύτην. Ἐν τούτοις, χαίρετε· ἡ μακρὰ μας συνομιλία θὰ ἐγείρῃ ὑποψίας, ἔπειτα ὀφείλετε νὰ περιποιηθῆτε καὶ τοὺς λοιποὺς ξένους.

Ὁ ἡγεμὼν τὴν παρετῆρει σκεπτικὸς ἀπερχομένην καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Νὰ εἶνε ἀρὰ γε ἀστείότης! Ἀλλ'

εἶχε τόσον σοβαρὸν ὕψος! ἔπειτα ἔτρεμε καὶ ἡ φωνή της... κάπου τὴν ἤκουσα αὐτὴν τὴν φωνήν· ἀλλὰ ποῦ; Ποία νὰ εἶνε ἀρὰ γε ἡ μυστηριώδης αὐτὴ μάγισσα;

Πράγματι, ἡ συνομιλία τῶν εἶχε ἐγείρει τὴν προσοχὴν τῶν προσκεκλημένων· ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Μαριάννα, οἵτινες συνωμίλουν ὀπισθεν μικροῦ τεχνιτοῦ κήπου, δὲν ἔπαυσαν νὰ τοὺς παρατηρῶσι.

Τώρα κατῆλθε πάλιν ἡ Σλάββα τοῦ περιζώματος καὶ ἐνῶ τὴν περιστοιχίζον ἱππότες, ἀρχιεπίσκοποι καὶ τροβαδούροι καὶ προσεπαθόντων παντοιοτρόπως νὰ τῇ ἀρπάσωσιν, ἔστω καὶ μία λέξιν, διηυθύνθη κατ'εὐθείαν πρὸς τὸν τεχνιτὸν κήπον, ἐνῶ εὐρίσκοντο ἡ Μαριάννα καὶ ὁ Ριχάρδος.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν διακόπτω τρυφεράν ἐξομολόγησιν, ἤρχισεν αὕτη, ἐνῶ ἡ φωνή της ἐξήρχετο μετὰ βίας τοῦ λάρυγγός της.

— Δυστυχῶς, ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος, δὲν ἔχομεν τίποτε τρυφερὸν νὰ ἀνταλλάξωμεν καὶ ὡς ἐκ τούτου μὰς εἶθε πάντοτε ἐπιθυμητή.

— Ἀλήθεια, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαριάννα, ἴσα ἴσα αὕτην τὴν στιγμὴν ἐλέγομεν διὰ σὰς, καὶ ματαίως προσπαθοῦμεν νὰ μαντεύσωμεν ποία εἶθε.

— ὦ! εἰμαι ἡ καλλιτέρα σας φίλη, Μαριάννα, ἀπήντησε τρυφερώτατα ἡ Ἑλένη. Τίποτε περισσότερον δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μάθης οὔτε ποτὲ θὰ μάθης.

Ὁ πριγκηψ ἤκουε μετὰ προσοχῆς τοὺς λόγους ἐκείνης.

— Γνωρίζομεθα; τὴν ἠρώτησεν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! πῶς ὄχι.

— Ἡ φωνή σας μοι ἐνθυμίζει πολὺ παρὰδόξως μίαν κυρίαν... ἀλλὰ αὕτη ἀδύνατον νὰ εὐρίσκεται ἐδῶ.

— Ἐ! τότε, ἀφροῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εὐρίσκεται ἐδῶ, βεβαίως δὲν θὰ εἰμαι ἐκείνη.

— Περιέργον... μὲ κάμνετε νὰ πιστεύω εἰς τὰ φαντάσματα.

Καὶ συγχρόνως ἠγέρθη καὶ τὴν παρετῆρει μετὰ προσοχῆς.

— Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἔχω σάρκας καὶ ὀστά, καθὼς βλέπετε καλῶς.

Καὶ πάλιν ἡ Ἑλένη ἔτρεμε ταῦτα λέγουσα, καὶ ἔρριγε εἰς τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρὸς τοῦ Ριχάρδου.

— Ἀφροῦ μοι εἶπατε ὅτι εἶθε φίλη μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαριάννα, εἶπέτε μου γνωρίζομεθα προσωπικῶς;

— Ὁχι! ποτὲ δὲν σὰς εἶδον κατὰ πρόσωπον καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὲ γινώριζετε, οὔτε θὰ μάθετε τὸ ὄνομά μου. Ἦκουσα ὅμως πολλὰ καλὰ δι' ὑμᾶς. Δὲν εἶθε τὴν παρελθοῦσαν ἀνοιξὶν εἰς Γαλικίαν;

— Ναί, ἤμην εἰς τῆς κομήσεως Πρετέκας! γινώριζετε τὴν Ἀγγελικὴν;

— ὦ! πολὺ.

— Ἀγγελικὴ Πρετέκα! ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ὁ Ριχάρδος... ἀλλ' αὕτη ἤθελε νὰ ἔλθῃ, μοῦ τὸ ὑπεσχέθη, τῆς ἔστειλα μάλιστα προσκλητήριον καὶ μοῦ ἔγραψε ὅτι θὰ μὲ παιδεύσῃ ἕως ὅτου νὰ τὴν ἀναγνώρισω! Ἀλλὰ αὕτη εἶνε πολὺ χαμηλότερα ἀπὸ ὑμᾶς, ἔπειτα ὁμιλεῖ τὰ γερμα-

νικὰ μὲ ὅλως ἰδιάζουσαν σλαβικὴν προφοράν.

— Ἐὰν εἶθε φίλη τῆς Ἀγγελικῆς, ἐπανελάθεν ἡ Μαριάννα, τότε βεβαίως ἤκουσα τὸ ὄνομά σας.

— ὦ! πολὺ πιθανόν.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, βοηθήσατέ με ὀλίγον. Δὲν ἤξεύρετε πόσον εἰμαι περιέργος, καὶ ἂν πράγματι συμπαθεῖτε πρὸς ἐμὲ δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε αὕτην τὴν χάριν.

— Ἰσα-ἴσα, ἐπεὶδὴ συμπαθῶ πρὸς ὑμᾶς θὰ σὰς δώσω ἄλλα σπουδαιότερα δείγματα τῆς ἀγάπης μου. Ἀκούσατέ με, ἔστω καὶ ἂν δὲν μὲ ἐννοήσετε καλῶς. Εἰπέτε πρὸς ἐκείνον, ὅστις θὰ σὰς ὀδηγήσῃ σήμερον εἰς τὴν τράπεζαν, ὅτι δύναται χωρὶς φόβου νὰ περιπατῇ ὑπὸ τὰς Φιλύρας καὶ τὸ Ἀχὼρν. Ἡ Ἑλένη δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτόν... ἐχάθη διὰ παντός...

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὡς δι' ἐλάττηριον πιεσθεὶς ὁ Ριχάρδος ἠγέρθη, καὶ ἔσπευσε κατόπιν τῆς ἐκτὸς ἐκυτοῦ· ἀλλ' ἐκείνη εἶχεν ἤδη ἀναμιχθῇ εἰς τὸ πλῆθος τῶν μεταμφιεσμένων.

Ἀφροῦ ὁ Ριχάρδος συνῆλθε παρετῆρησε πλησίον τοῦ τὴν Μαριάνναν ἐκπληκτον καὶ ἀπορροῦσαν, διότι ἠννόησε κάπως τὴν ἐννοίαν τῶν λόγων τῆς Ἑλένης.

— Φιλύραι... Ἀχὼρν... Ἑλένη... τί νὰ σημαίνουν ὅλα αὐτά, Ριχάρδε;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος συγκεκινημένος, ἀλλὰ βέβαιος, ὅτι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς προσωπίδος του, δὲν θὰ ἐπροδίδετο ἡ συγκίνησίς του.

Μυρίαί σκέψεις συνεσπαρεύοντο ἐν τῷ ἐσκοτισμένῳ ἐγκεφάλῳ του...

— Ἡ Ἑλένη ἐδῶ; ἐσκέπτετο. Πῶς κατάρθωσε νὰ ἔλθῃ; Μήπως δὲν ἦτο αὕτη;... ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον... τὴν ἀνεγνώρισα ἐντελῶς... Ποῦ ἐπρομηθεύθη τὴν πολύτιμον ἐκείνην στολήν. Τί συμβαίνει ἀρὰ γε; τί μυστήριον κρύπτει;

Ἡ προσωπίς τὸν ἀπέπνιγεν, ὃ δὲ σφύγμός του ἐκτύπα φοδερῶς.

Αἶφνης τὸ ἀπλανές του βλέμμα τὴν συνήντησε· περιεκυκλοῦτο αὕτη ὑπὸ ὁμίλου ἱπποτῶν, πάντες ὅμως ὑπεχώρησαν ὅτε εἶδον τὸν Ριχάρδον προχωροῦντα πρὸς αὐτήν.

— Σὰς παρακαλῶ, τῇ ἐπιθύρῃσε, δέχθητε πρὸς στιγμὴν τὸν βραχίονά μου.

Καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ ἐρείδομένη διήλθον τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Ὁ Ριχάρδος ἦτο τόσῳ συγκεκινημένος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, ὅτε δὲ ἔμειναν μόνοι κατάρθωσε νὰ τῇ εἴπῃ, ἐνῶ ἡ φωνή του ἔτρεμε:

— Ἑλένη, πρὸς Θεοῦ! πῶς εὐρέθης ἐδῶ;

— Ἦλθα ἀπλῶς διὰ νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω.

— Νὰ μὲ ἀποχαιρετίσης;

— Ἐνθυμεῖσαι τί σὲ εἶπον μίαν φορὰν, Ριχάρδε; ὅτι μόλις ἐννοήσω ὅτι γίνομαι πρόσκομμα, ἀμέσως θὰ ἀναχωρήσω καὶ δὲν θὰ μὲ ἴδῃς πλέον... Θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου! Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ὀφθαλμοί μου ἀντικρύζουν τοὺς ἰδικούς σου.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ, Ἑλένη, ἀκούεις; Δὲν θέλω νὰ σὲ ἐννοήσω! οὔτε ὁ τόπος οὔτε ὁ χρόνος εἶνε καταλληλὸς πρὸς τοῦτο. Αὐτὸ μόνον ἤθελα νὰ σὲ ἐρωτήσω: πῶς σὺ, ἄλλως τε τόσον φρόνιμος, δὲν ἐσκέφθης τὴν σπουδαιότητα τοῦ κινήματός σου αὐτοῦ; Πολὺ πιθανόν ὁ βαρόνος νὰ σὲ ἀνεγνώριζεν ὡς μὴ προσκεκλημένην καὶ τότε οὔτε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἠδυνάμην νὰ σὲ βοηθήσω. Ἐγὼ σὲ γνωρίζω ὡς Ἑλένην Γιούγκ, ἀλλ' Ἑλένη Γιούγκ δὲν ὑπάρχει μεταξύ τῶν προσκεκλημένων.

— Ὡ! μὴ φοβεῖσθε δι' αὐτό! Ἀπέναντι τοῦ μεγάλου σας οἰκονόμου εὐκόλως θὰ ἐδικαιολογήμην.

— Καὶ πῶς;

— Μὲ αὐτὸ τὸ προσκλητήριον, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη.

Καὶ ἐξήγαγε τοῦ σακκιδίου της κατὰ τὸ ἥμισυ προσκλητήριον, ὅπερ πάραυτα ἀπέκρυψε.

Ὁ Ριχάρδος διὰ ταχέως βλέμματος κατώρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσκλητηρίου τὸ τέλος τοῦ γεγραμμένου ὀνόματος, ὅπερ ἦτο «τέκνα».

— Ἀλλὰ ἡ πρόσκλησις δὲν ἀπευθύνεται πρὸς σέ, αὕτη εἶνε διὰ τὴν ἡγεμονίδα Προτέκα. Πῶς ἔλαβες σὺ τὸ προσκλητήριον, ἀφοῦ ἐκείνη δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα...

— Ἀ! ἔτσι; τώρα λοιπὸν ἀνακαλύπτω ἐν λάθος σου, Ριχάρδε, τὸ ὅποτον ἔως τώρα δὲν παρετήρησα, δὲν εἶσαι περιποιητικός!

— Ὡ, Ἑλένη, συγχώρησόν με! Δὲν πιναίω γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι οὔτε δύναμαι καὶ νὰ σκεφθῶ τι, τὸ ὅποτον θὰ ἠδύνατο νὰ σὲ λυπήσῃ, ἔστω καὶ κατ'ἐλάχιστον, ἀλλὰ σὲ ἐξορκίζω εἰς ὅ, τι ἔχεις ἱερόν, εἰς τὸν ἔρωτά μας, Ἑλένη, εἰπέ μου ὦ! εἰπέ μου, ποία εἶσαι; Πρέπει νὰ τὸ μάθω· σὲ βεβαιῶ χάνω τὸν νοῦν μου· παῦσε νὰ μὲ βλακίζης, πόθεν συνδέσαι μὲ τὸν οἶκον αὐτόν; Ὡ, εἰπέ μου! πῶς κατώρθωσες νὰ λάβῃς αὐτὸ τὸ προσκλητήριον; Ἐπὶ τοῦ τραχήλου σου, ἐπὶ τῶν ὤμων σου λάμπει ὀλόκληρος ἡγεμονία! Πόθεν ἐπρομηθεύθης αὐτά; Διατί κρύπτεσαι, ἀφοῦ ἀξιοῖς ὅτι ἔχῃς τὴν μεγαλειτέραν ἐλευθερίαν; Διατί αὐτὰ τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια μὲ ἔχουν ἐκτός ἐαυτοῦ! Σὲ ἐξορκίζω, ἀγγελέ μου! εἰπέ μου, ποία εἶσαι; ποία;

— Ποτέ! ποτέ! Ριχάρδε, μὴ μὲ ἐρωτᾷς· δὲν δύναμαι νὰ σοὶ τὸ εἶπω· εἶνε μυστήριον, τὸ ὅποτον ὠρκίσθην νὰ παραλάβω εἰς τὸν τάφον! Θερμῶς λοιπὸν καὶ ἐγὼ σὲ παρκαλῶ νὰ παύσης αὐτάς τὰς ματαιὰς ἐρωτήσεις, καὶ ἔλα νὰ διέλθωμεν κἄπως εὐθύμως τὰς τελευταίας αὐτάς στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἀντικρύσω τὸ βλέμμα σου, τὸ ὅποτον οὐδέποτε πλέον θὰ ἴδω... Σὲ βεβαιῶ, Ριχάρδε, δὲν εἶνε τοῦτο ἰδιοτροπία εἶνε καθήκον, τὸ ὠρκίσθην. Ἦλθον μόνον νὰ σὲ εἶπω τὸ τελευταῖον «Χαῖρε!» Τὸ ἐπεθύμουν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην, Ριχάρδε, νὰ σὲ χωρισθῶ χωρὶς διὰ τελευταίαν φοράν νὰ σοὶ σφίξω τὴν χεῖρα... Ἀλλὰ θὰ εἶνε ἡ τελευταία...—οἱ λυγμοὶ τὴν ἀπέ-

πνιγον—δὲν τολμῶ πλέον νὰ σὲ ἴδω, τοῦλάχιστον ποτὲ μόνον. Ἐδῶ εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἐορτῆς καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τῆς προσωπίδος, ἐδῶ θέλω νὰ σὲ εἶπω ὅτι δὲν θέλω ποτὲ ἐξ αἰτίας μου νὰ μετανοήσῃς, δὲν θέλω ποτὲ νὰ σὲ τύπτῃ ἡ συνείδησις ἐξ αἰτίας μου. Θέλω νὰ σοὶ εἶπω ὅτι πάντοτε θὰ σὲ ἐνθυμούμαι μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ πιστῶς θὰ τηρῶ τὴν τόσῃ προσφιλεῖ ἀνάμνησίν σου.

Δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ, τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ τὴν ἀπέπνιγον.

— Ἐ! λοιπόν, ἐπανελάβε, δώσέ μου τώρα τὴν χεῖρά σου, διὰ τελευταίαν φοράν, ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἴδωθώμεν.

Ἡ φωνὴ της ἐπνίγετο, ἡ δὲ χεὶρ της ἔτρεμε σπασμωδικῶς· ὁ Ριχάρδος τὴν ἐνηγκαλίσθη μετὰ πάθους· προσεπάθησε νὰ τὴν ἀσπασθῇ, ἀλλ' ἐκείνη τὸν ἡμπόδισε.

— Ἀλλὰ, διατί, Ἑλένη, διατί, πρὸς Θεοῦ, δὲν μὲ λυπᾷσαι, λοιπὸν δὲν μὲ ἀγαπᾷς καθόλου; τί κακὸν σοὺ ἔκαμα;

Κατείχετο καὶ πάλιν ὑπὸ τῶν θελημάτων τῆς Ἑλένης, ὅπως καὶ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς γνωριμίας των, οἱ ἥχοι τῆς φωνῆς της τὸν ἔλαμνον νὰ ριγῇ ἐμάντευε τὰ χαρακτηριστικὰ της ὑπὸ τὴν προσωπίδα, ἡ δὲ ἀναπνοὴ της τὸν ἐμέθυε. Ἦσθάνετο ἀκριβῶς τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ὑφ' ὧν κατείχετο ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ τῆς ὁδοῦ Ἀχρον, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν διὰ πρώτην φοράν τὴν ἡσπασθη.

Ἀἴφνης ἡσθάνθη φοβερὰν στενοχωρίαν ἐπνίγετο καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη:

— Ἐδῶ εἰς τὴν αἰθουσαν, ἐνωπιον ὧλων νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ καὶ στεντορεῖα τῇ φωνῇ νὰ ἀνακράξω: «Αἶ, σεῖς ἐδῶ, παρατηρήσατε· αὕτη εἶνε σύζυγός μου!»

— Πρέπει νὰ γείνη, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη μετὰ σοβαρότητος, τὸ ἀπερχίσσα καὶ δὲν θὰ μετανοήσω, καὶ μάλιστα νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι διόλου ἀξιόμειπτος, διότι ἐφέρθη ἀρκετὰ εἰλικρινὴς πρὸς σέ, Ριχάρδε. Λοιπόν, χαῖρε καὶ πάλιν, ἀγαπητέ μου, καὶ ἐνθυμοῦ κἄποτε ἐκείνην ἥτις... χαῖρε, Ριχάρδε, διὰ τελευταίαν φοράν, χαῖρε!...

Καὶ ἐξηφανίσθη.

Ὁ Ριχάρδος ἐπὶ πολὺ ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀκίνητος· τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὰ πάντα περὶ τοῦ ἐδόμβουν· ὡς ἐν ὄνειρῳ ἡσθάνθη τὴν ψαῦσιν τῆς χειρὸς τῆς Ἑλένης, ἤκουσε κἄτι, ὅπερ τῷ ἐψιθύρισεν, ἀλλὰ πάραυτα ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς μουσικῆς.

Ὅτε συνῆλθεν, εὐρέθη μόνος ὅπισθεν τοῦ μικροῦ τεχνιτοῦ κήπου Ἐφώναξε: «Ἑλένη!» ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἐσπευσε πάραυτα πρὸς ἀναζητήσιν της καθ' ὅλην τὴν αἰθουσαν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν συναντήσῃ· αἴφνης βλέπει τὸν βαρόνον συνομιλοῦντα μετὰ τινος κυρίας.

Τὸν πλησιάζει καὶ σπεύδων τὸν ἐρωτᾷ μήπως εἶδε πού τὴν πλουσίαν Σλάβαν ἡγεμονίδα.

Ὁ βαρόνος, ἐκπληκτος, τῷ ἀπάντησεν

ὅτι πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδεν, ἀλλ' ἤδη δὲν γνωρίζει πού εὐρίσκεται· εἰδοποίησεν τοὺς θυρωροὺς νὰ μὴ ἐξέλθῃ οὐδεὶς τοῦ μεγάρου, ἀλλ' ἦν πλέον ἀργά. Ὁ βαρόνος, μετὰ μεγίστης αὐτοῦ λύπης, ἠναγκάσθη νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν πρίγγιπα ὅτι εἰς τῶν ὑπηρετῶν, πρὸ δύο μόλις λεπτῶν, εἶδε τὴν ἐν λόγῳ ἡγεμονίδα εἰς τὴν μεγάλην θύραν τῆς ἐξόδου· ἐκεῖ τὴν περιέμενεν ἡ θαλαμηπόλος της, ἥτις τὴν ἐτύλιξεν ἐντὸς γουναρικοῦ, ἀνῆλθε δὲ ἐπὶ τῆς ἀμαξίας, ἥτις περιέμενε, καὶ ἤδη ἦτο πολὺ μακράν.

Μόλις ἡ Ἑλένη εὐρέθη ἐντὸς τῆς ἀμαξίας ἀπέβηκε πάραυτα τὴν προσωπίδα.

Ἐν πρὸς ἐν ἔσταζον ἡσύχως παχέα δάκρυα ἀπὸ ταῦς μαύρους ὀφθαλμούς της, ἐνῶ ἡ Αὐγούστα ἄφωνος τὴν παρετήρει.

Μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἡ Ἑλένη, ἐκδυθεῖσα τὴν στολὴν της, ἡτοιμάσθη καὶ διὰ τοῦ πρώτου συρμοῦ, ὅστις διήρχετο ἐκεῖθεν περὶ τὰς δύο τῆς πρωῆς, ἀπῆλθεν εἰς Βερολίνον.

Ἐντὸς τοῦ βαρουνίου, ἡ μὲν Αὐγούστα εἶχεν ἐξαπλωθῇ καὶ ἐκοιμάτο ἡσύχως, ἐνῶ ἡ Ἑλένη σύννους εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τινα γωνίαν, ἐξαιρουμένη νὰ κλαίῃ.

Εἰς τὰ ὧτά της ἐβόμβει ἔτι ὁ συγχευμένος ἦχος τῆς ἐορτῆς καὶ τῆς μουσικῆς· ἀπατέλει δὲ ἐξαιρετικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀσθενὲς φῶς τῆς ἀμαξίας, ὅπερ ἐφώτιζε τὰ ἐκ πορφυροῦ βελουδοῦ πρασκεφαλὰς της.

Ἐστῆριζε διὰ τῆς χειρὸς τὴν πυρέσσουσαν κεφαλὴν της, ἦτο ὡχρὰ ὡς νεκρά, οἱ δὲ ἀπλανεῖς τῆς ὀφθαλμοί, ἐκ τῶν ὁποίων διηνεκῶς ἔσταζον δάκρυα, ἐπλανῶντο διὰ τοῦ παραθύρου ἐντὸς τῆς σκοτεινῆς καὶ παγερᾶς νυκτός.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

X.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Γ'

Τέσσαρα ἔτη βραδύτερον νεανίς τις κατῴκει ἐν τινι οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Πιγκάλ. Κοράσιον τριετὲς ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του. Ὁ πατὴρ Ἰστατο πρὸ τοῦ ἀδελφίου του, κρατῶν τὸν χρωστήρα. Ἡ εἰκὼν οὐδὲλως σχεδὸν προσεχώρει. Τὸ κοράσιον, οὐτινος ἡ ἐκφραστικὴ καὶ ξανθὴ κεφαλὴ, ἀνεκάλει «τὸν Ἰησοῦν παιδίον» τοῦ Μορίλλου, εἶχε τοὺς ἀγερώχους καὶ φιλαρέσκους τρόπους τῶν ὄντων ἐκείνων, ἅτινα αἰσθάνονται ὅτι εἰσὶν ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ λατρείας. Ἐνίστε ἐτήρει κωμικὴν σοβαρότητα, καὶ ἄλλοτε ἐπλήρου αἴφνης τὸ οἶκημα ἀπλέτου γέλωτος καὶ ἡχηροῦ, ἐνῶ συγχρόνως ἐκρύπτετο ἐν τῷ κόλπῳ τῆς μητρός της. Τότε δύο στόματα ἀπεπειρῶντο ταῦτοχρόνως νὰ τὴν ἐπιπλήξωσιν, ἀλλ' ἂν τὰ βλέμ-